

Ταξιδεύοντας Δυτικά προς το τέλος της ημέρας με τον ήλιο κόντρα, με πολύ λιγότερη κίνηση από ότι στο αντίθετο ρεύμα, αφήνοντας στην πλάτη την πρωτεύουσα, έχεις αρκετούς λόγους να διαπνέσαι από μια αίσθηση καθαρότητας και ελευθερίας.

Καθώς μάλιστα το τελευταίο φως της μέρας, έφευγε και ο αέρας γινόταν λεπτότερος, ευχάριστα δροσερός στα 1000 μέτρα πάνω από τη θάλασσα, στα ψηλά της Αράχωβας, η ευφορία ήταν δεδομένη.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η αίσθηση της μετακίνησης, η αμεσότητα του ταξιδιού είναι μεγαλύτερη, ακριβέστερη, αυθεντικότερη πάνω σε σέλα. Διαπιστωμένο από αιώνες. Από τότε που υπήρχαν αναβάτες και αμαξάδες.

Έως τις μέρες μας. Που υπάρχουν αυτοκίνητα και μοτοσυκλέτες. Επιπροσθέτως, η μοτοσυκλέτα είναι από τα λίγα αγαθά που δεν μου γεννούν παρά ελάχιστη νοσταλγία σε σχέση με το παρελθόν. Αρκετή μεν, ώστε να συντηρώ δυο μηχανάκια από τη δεκαετία του 70 άλλα έως εκεί.

Τι σημαίνει αυτό; Ότι αποδέχομαι πως η σύγχρονη βιομηχανία μοτοσυκλετών παράγει τόσο καλά προϊόντα που δεν έχω λόγους να νοσταλγώ τα παλιά. Δεν υπάρχει σύγχρονη μοτοσυκλέτα που να με συγκινεί λιγότερο από κάποια αντίστοιχη του παρελθόντος, αν εξαιρεθεί ο συναισθηματικός παράγοντας της τότε νεότητας και της νυν μεσηλικίας (...και βάλε).

Αυτά σκεφτόμουν σχεδόν ευτυχής πάνω στη σέλα της BMW F800GS, κινούμενος αργά, στο τέλος εκείνης της Κυριακής. Τα πλευρικά λεντ έδιναν ένα ψυχρό μεν φως αλλά ιδιαιτέρως χρήσιμο στους σκοτεινούς επαρχιακούς δρόμους καθώς φωτίζουν σχεδόν σε μεγαλύτερο πλάτος από ότι ο αναβάτης μπορεί περιφερειακά να δει.

Την επόμενη μέρα είχαμε χαθεί στην ορεινή Ναυπακτία, είχαμε συναντήσει αγαπημένα πρόσωπα και απομνησήμερο πια, με το θερμόμετρο σε χαμηλά τριαντάρια, κατεβαίνοντας από την άνω Χώρα, ελάχιστα χιλιόμετρα πριν το Ευπάλιο στο δρόμο για το Μοναστηράκι, στεκόταν αμετακίνητη πάνω στη δημοσ(ι)ά, η ονομασία του κάθετου χωματοδρόμου που ξεκινά ακριβώς απέναντι από το παρακείμενο νεκροταφείο.

Στην αδιαφορία και στη ζέστη της στιγμής, διάβασα το όνομά και θεώρησα ότι δεν είδα καλά. Περνώντας με μικρή ταχύτητα δεν χρειάστηκαν παρά λίγα μέτρα ώστε να σταματήσω, να επιστρέψω ώστε να διαλύσω κάθε αμφιβολία: ΔΡΟΜΟΣ ΑΜΑΡΤΙΑΣ -AMARTIAS- έγραφε εμφανέστατα η οδοσήμανση.

Πρωτοφανές έτσι; Ποτέ μου δεν είχα συναντήσει δρόμο με τέτοια ονομασία. Η δε, τοποθέτησή του απέναντι από νεκροταφείο, δείχνει μια διάθεση είτε χιουμοριστική είτε βαθιά θρησκευόμενη. Η άποψη ότι τα δύο αυτά συχνά συναντώνται, με βρίσκει τόσο αντίθετο όσο και για την άποψη περί συνάντησης των πολιτικών των άκρων. Πολύ αντίθετο, δηλαδή.

Το νόημα της λέξης περιορίζεται σε καθαρά θρησκευτικό περιεχόμενο, αν εξαιρέσεις τις στιγμές της καθημερινότητας όπου με την έκφραση: «Αμαρτία ρε!» περιγράφεται η χαρακτηριστική ατυχία συνανθρώπου μας τινός.

Τώρα ανάμεσα στα επτά θανάσιμα αμαρτήματα, τις δέκα εντολές και τόσα άλλα αυστηρά θέσφατα, κάθε λέξη που στηρίζει, ή πολύ περισσότερο απειλεί την πίστη, είναι απόλυτη. Ο μονοθεϊσμός δεν έχει γίνει γνωστός για την ελαστικότητα του. Στον 21ον αιώνα, εκ των πραγμάτων, δεν θα μπορούσε να υφίσταται Index Librorum Prohibitorum ή οι πυρές της Ιεράς Εξέτασης.

Ως μια επιπόλαια ιστορική ακροβασία μπορεί κάποιος να ισχυριστεί ότι η σύγχρονη εποχή παίρνει ένα είδος ήπιας εκδίκησης από όλες τις βαρβαρότητες στις οποίες υπέπεσε η επιβολή (π.χ.) του Καθολικισμού. Από τον αφανισμό της Λατινικής Αμερικής, τη δίκη του Γαλιλαίου, το κάψιμο του Τζιορντάνο Μπρούνο και τόσων άλλων, τους αφορισμούς, το κλίμα τρομοκρατίας και εκμετάλλευσης, την συνεργασία Βατικανού και Ναζισμού.

Για να μείνουμε εδώ και να μην θίξουμε την εβραϊκή φαντασίωση περί του επιούσιου λαού που, ως φαίνεται, νομιμοποιεί το μίσος και τη βία. Για να μην μιλήσουμε για την υπέρτατη έκφραση του σκοταδισμού στην ακραία εφαρμογή του Μουσουλμανισμού.

Πόση βαρβαρότητα πρέπει να γεννήσουν οι θρησκείες για να μας προφυλάξουν από την «αμαρτία» της γνώσης; Πόσο εκδικητικές αντέχουν να γίνουν, προκειμένου να προστατέψουν την εξουσία τους;

Κι έτσι, προχωρημένο απόγευμα, από την οδό Αμαρτίας βρεθήκαμε στην παραλία της Ερατεινής με έναν ισχυρό στεριανό άνεμο που δεν έδωσε απαντήσεις στα ερωτήματα, αλλά προσέφερε τη χαρά μιας απογευματινής βουτιάς σε υπήνεμα νερά. Έως την ώρα που άρχισε γαλήνια να σκοτεινιάζει.

Δείπνο, στο σχεδόν πάντα ζωντανό και ζεστό Γαλαξίδι και όμορφα νυκτερινά, δροσερά χιλιόμετρα έως την Αράχωβα.

Βαλκόνι στην είσοδο του Αρχαίου Θεάτρου της Κέρκυρας όπου βρέθηκαν τα λείψανα του αρχαίου ναού

~~Είχαμε προγραμματίσει να πάμε να κάνουμε σπρίντ στο Κονιανίτικο, που μας είχε προτείνει ο φίλος μου ο Νίκος, αλλά λόγω της κακοκαιρίας αποφασίσαμε να μην πάμε.~~